

345

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 23 października 1964 r.

w sprawie zgłaszania zapotrzebowania na usługi przewozowe, powoływania do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych oraz ich organizowania i wykonywania.

Na podstawie art. 17 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 10, poz. 65) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Sposób zgłaszania zapotrzebowania na usługi przewozowe.

§ 1. 1. Jeżeli środki przewozowe posiadane przez jednostki administracji państwowej, gospodarki społecznej oraz organizacji społecznych lub politycznych, realizujące cele określone w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 10, poz. 65), są niewystarczające — jednostki te zgłaszają wnioski dotyczące zapotrzebowania na usługi przewozowe właściwemu do spraw komunikacji organowi prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

2. Wnioski powinny zawierać dokładne określenie jednostki potrzebującej pomocy przewozowej, rodzaju przewozu, wielkości przewozu (w tonach) i ogólnej ładowności potrzebnych do jego wykonania środków przewozowych.

§ 2. Właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej porównuje dane, zawarte w otrzymanych wnioskach, ze zdolnością przewozową jednostek prowadzących publiczny transport drogowy na obszarze objętym jego zakresem działania; jeżeli z przeprowadzonego porównania wynika, że jednostki prowadzące publiczny transport drogowy nie są w stanie zaspokoić wszystkich zgłoszonych potrzeb przewozowych, określa globalną ilość środków przewozowych, które powinny być użyte do przewozu w ramach obowiązkowego świadczenia usług przewozowych.

Rozdział 2.

Sposób powoływania do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych.

§ 3. 1. Na podstawie i w zakresie określonym w zarządzeniu wprowadzającym obowiązkowe świadczenie usług przewozowych właściwy do spraw komunikacji organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski), a w mieście wyłączonym z województwa — organ do spraw komunikacji prezydium rady narodowej tego miasta — powołuje posiadaczy pojazdów samochodowych do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych.

2. Powołanie do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych następuje przez doręczenie nakazu, według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia, najpóźniej na 14 dni przed oznaczonym terminem dostarczenia pojazdu; okres ten może być skrócony w wypadkach szczególnie ważnych do 3 dni, a wyjątkowo ze względu na interes publiczny do jednego dnia.

3. Odpis nakazu (ust. 2) doręcza się jednocześnie jednostce upoważnionej do dysponowania pojazdami.

Rozdział 3.

Sposób organizowania i wykonywania obowiązkowego świadczenia usług przewozowych oraz dokonywania związanych z tym rozliczeń.

§ 4. 1. Pojazdy samochodowe dostarczone do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych mogą być skierowane do świadczenia tych usług tylko na obszar powiatu (miasta stanowiącego powiat miejski) lub miasta wyłączonego z województwa, na których terenie znajduje się siedziba jednostki powołanej do obowiązkowego świadczenia.

2. Zasięg przewozu wykonywanego pojazdami, wymienionymi w ust. 1, może obejmować również obszar powiatów (miast stanowiących powiaty miejskie) lub miasta wyłączonego z województwa, sąsiadujących z obszarem określonym w ust. 1.

§ 5. Jeżeli na obszarze określonym w § 4 ust. 1 nie ma placówki terenowej jednostki upoważnionej do dysponowania pojazdami dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, jednostka ta jest obowiązana ustanowić na tym obszarze swego pełnomocnika.

§ 6. 1. Dienne zadania przewozowe dla pojazdów dostarczonych do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych wyznacza jednostka upoważniona do dysponowania pojazdami, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów o czasie pracy kierowców.

2. Jednostki powołane do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych dostarczają pojazdy samochodowe w miejscu i czasie, określonych przez jednostkę (jej pełnomocnika) upoważnioną do dysponowania pojazdami.

3. Karty drogowe dla pojazdów, wymienionych w ust. 2, wystawiają jednostki powołane do świadczenia, ze wskazaniem jednostki upoważnionej do dysponowania tymi pojazdami; w kartach drogowych jednostka upoważniona do dysponowania pojazdem wpisuje zadania (zlecenia) przewozowe na dany dzień, a po zakończeniu dziennej pracy pojazdu potwierdza ich wykonanie; potwierdzona karta drogowa stanowi podstawę do obliczenia należności za usługę przewozową.

4. Na żądanie jednostki upoważnionej do dysponowania pojazdami samochodowymi, dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, kierowcy tych pojazdów obowiązani są wypełniać, oprócz kart drogowych, osobny dokument przewozowy dostarczony przez tę jednostkę oraz uzyskać na nim potwierdzenie odbioru ładunków.

§ 7. Kierowcy pojazdów samochodowych, kierujący pojazdami dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, otrzymują wynagrodzenie za pracę oraz wszelkie świadczenia wynikające ze stosunku pracy od jednostki powołanej do świadczenia usług (macierzystej jednostki kierowcy), zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 8. Jednostka upoważniona do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych obowiązana jest:

1) na żądanie jednostki, powołanej do świadczenia, zorganizować odpłatne (po cenie kosztów własnych) udzielanie doraźnej pomocy technicznej w zakresie drobnych napraw pojazdów dostarczonych do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, jeżeli w miejscowości, w

której świadczone są te usługi, znajduje się stała lub czasowa baza techniczna jednostki dysponującej, a odległość tej miejscowości od stałego miejsca postoju dostarczonego pojazdu wynosi co najmniej 20 km,

- 2) zawiadamiac właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej, który powołał do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych, o każdym niedostarczeniu pojazdu w wyznaczonym terminie i miejscu,
- 3) informować organ wymieniony w pkt 2, na jego żądanie, o przebiegu świadczenia.

§ 9. 1. Jednostka upoważniona do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych wypłaca jednostkom, które pojazdy dostarczyły, wynagrodzenie według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju.

2. Jeżeli do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych upoważnione jest państwowe przedsiębiorstwo transportu publicznego, za świadczone usługi pobiera ono od jednostek, na których rzecz świadczenia są wykonywane,

opłaty według stawek przewidzianych w obowiązującej taryfie transportu samochodowego i spedycji.

3. Jeżeli do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi do obowiązkowego świadczenia usług przewozowych upoważniona jest inna jednostka niż określona w ust. 2, za świadczone usługi pobiera ona od jednostek, na których rzecz świadczenia są wykonywane, opłaty według taryfy wymienionej w ust. 1.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 10. Traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 9 października 1951 r. w sprawie sposobu zgłaszania zapotrzebowania na usługi transportowe i powoływania do ich świadczenia (Monitor Polski Nr A-98, poz: 1395).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1964 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 23 października 1964 r. (poz. 345).

(strona pierwsza)

Wzór.

(nazwa i adres organu)

NAKAZ Nr

1. Na podstawie § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 10, poz. 65) i zarządzenia

Wydział Komunikacji Prezydium Rady Narodowej

w powołuje

(dokładna nazwa jednostki powołanej do świadczenia usług przewozowych)

w (miejscowość i dokładny adres)

do dostarczenia w celu przewozu

ton osób

w czasie od dnia do dnia

do dyspozycji

(podać nazwę i dokładny adres jednostki dysponującej)

następujących pojazdów samochodowych:

2. Od niniejszego nakazu służy powołanemu w terminie 14 dni od dnia doręczenia nakazu odwołanie do Wydziału Komunikacji Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej (w miastach wyłączonych z województw — do Ministra Komunikacji).

3. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania nakazu.

(pieczęć)

(podpis)

(strona druga)

POUCZENIE

1. Usługi przewozowe świadczy się przez dostarczenie wraz z kierowcą pojazdu przygotowanego technicznie do danego przewozu i zaopatrzonego w materiały pędne. Pojazd dostarcza się na określony czas dla dokonania określonego przewozu (art. 14 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej — Dz. U. Nr 53, poz. 297).

2. Za świadczone obowiązkowo usługi przewozowe jednostka powołana do świadczeń otrzymuje wynagrodzenie według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (art. 15 ustawy wymienionej w pkt 1).

3. Kto bez ważnej przyczyny uchyla się od obowiązku świadczenia usług przewozowych — podlega karze grzywny do 4.500 zł.

Kto wykonuje świadczenia usług przewozowych niezgodnie z przepisami art. 14 ustawy lub niezgodnie z nakazem świadczenia tych usług — podlega karze grzywny do 3.000 zł (art. 31 ustawy wymienionej w pkt 1).

346

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 5 września 1964 r.

w sprawie upoważnienia Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i urządzeń budowlanych.

Na podstawie § 4 ust. 2 uchwały nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i urządzeń budowlanych oraz kontroli prawidłowości używania znaku jakości w tym zakresie.

§ 2. Uprawnienia, o których mowa w § 1, Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa wykonywać będzie w trybie i na zasadach określonych uchwałą nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531) i uchwałą nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości (Monitor Polski Nr 98, poz. 409), w zarządzeniach Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego i właściwych ministrów, wydanych na podstawie powołanych uchwał, oraz wytycznych i instrukcji Biura Znaków Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

§ 3. Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa ustali branżowe kryteria oceny maszyn i urządzeń budowlanych w uzgodnieniu z Biurem Znaków Jakości.

§ 4. Komisje rzeczoznawców do oceny jakości wyrobów, o których mowa w § 14 ust. 2 uchwały nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r., powołuje dyrektor Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa w porozumieniu z Biurem Znaków Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

§ 5. Kontrolę prawidłowości używania znaku jakości w odniesieniu do wyrobów, o których mowa w § 1, sprawuje Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa. W razie stwierdzenia niedopełnienia warunków związanych z przyznaniem znaku, Instytut ma obowiązek cofnąć producentowi prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości.

§ 6. 1. Ubiegający się o prawo oznaczania maszyn i urządzeń budowlanych znakiem jakości wnoszą do Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa opłaty za przeprowadzenie badania wzorców oraz za kontrolę prawidłowości używania znaku jakości.

2. Opłaty za przyznane prawo do oznaczania maszyn znakiem jakości przekazywane są przez producenta bieżąco na rachunek budżetu Państwa za pośrednictwem Biura Znaków Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

3. Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa opracuje cennik opłat, o których mowa w ust. 2, i uzyska w obowiązującym trybie zatwierdzenie tego cennika.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa do:

- 1) prowadzenia rejestru wniosków o przyznanie prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości,
- 2) prowadzenia rejestru wydanych zezwoleń na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 3) publikowania i przekazywania informacji o udzielaniu, wygaśnięciu oraz cofnięciu zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 4) określenia zasad pobierania i postępowania z wzorcami badanych wyrobów,
- 5) ustalenia wzoru zezwolenia na oznaczanie wyrobu znakiem jakości,
- 6) sporządzania okresowych analiz i ocen stanu jakościowego badanych wyrobów, wyników przeprowadzanych kontroli oraz opracowywania wniosków dotyczących poprawy jakości wyrobów podlegających badaniom.

2. Wytyczne w sprawach, o których mowa w ust. 1, ustali Biuro Znaków Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

§ 8. 1. Nadzór nad przyznawaniem przez Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i urządzeń budowlanych sprawuje Polski Komitet Normalizacyjny przez Biuro Znaków Jakości.

2. W ramach uprawnień wynikających z przepisu ust. 1 Biuro Znaków Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym upoważnione jest do przeprowadzania doraźnych kontroli działalności prowadzonej przez Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa w zakresie ustalonym w § 1.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego:

w z. Z. Zaczekiewicz